

Nové poznatky k původu a životním osudům loutnisty a skladatele Josefa Kohouta (1734–1777)

Jana Franková

Josef Kohout (Joseph Kohaut)¹ je jedním z mála známých hudebníků původem z českých zemí, který se v 18. století usadil ve Francii. Zde také vyšla tiskem většina jeho dochovaných skladeb, které zahrnují hlavní dobově oblíbené hudební žánry: komickou operu, ariety s doprovodem orchestru, tria s obligátním cembalem, loutnou či harfou a sonáty pro cembalo s doprovodem houslí. Jsou mu připisovány i některé symfonie vydané v Paříži v letech 1757 až 1763 pod jménem Kohaut bez bližšího určení autora. Životní osudy Josefa Kohouta, zejména jeho itinerář před příchodem do Francie, tak jak jsou popsány v hlavních moderních hudebně-lexikografických pracích, však dělají z tohoto loutnisty vsutku kuriózní případ migrace hudebníků. Na základě pramenného výzkumu se pokusíme napravit tento zkreslený pohled na původ a hudební kariéru Josefa Kohouta, jednoho z posledních známých loutnistů v osvícenské Evropě.²

Moderní hudební encyklopedie uvádějí Josefa Kohouta pod jménem Wenzl Joseph Thomas Kohaut (MGG 2003; *The New Grove Dictionary* 2001) jako syna Františka Ondřeje Kohouta (Franz Andreas Kohaut), varhaníka a ředitele kůru v kostele Panny Marie v Žatci v severních Čechách. Tento syn varhaníka, narozený 4. května 1738, měl nejprve vstoupit do rakouské armády jako trubač a když se naučil hrát výjimečně dobře na loutnu, dezertoval a odjel do Francie, kde vstoupil do orchestru prince Contiho.

Při hlubší analýze geneze slovníkových hesel o Josefu Kohoutovi můžeme snadno odhalit původ méně pravděpodobných informací o jeho životě. Zmínka o tomto hudebníkovi, tehdy ještě bez uvedení křestního jména, se poprvé objevuje u de La Borda (LA BORDE 1780, sv. III., 438–439), který Kohouta uvádí mezi francouzskými skladateli a nijak se nezabývá jeho původem. Dozvídáme se u něj pouze o Kohoutově zdatné hře na loutnu a působení v orchestru prince Contiho, také připojuje, i když s nepřesnostmi, seznam jeho komických oper. Informace od de La Borda částečně převzal Gerber (GERBER 1790, sv. I, 745) a zdá se, že právě Kohoutovy komické opery, respektive jejich překlady dávané na německých scénách, zapříčinily zařazení hudebníka do slovníku. Od té doby se pak samostatné heslo o Josefu Kohoutovi objevuje ve všech hlavních hudebně-lexikografických pracích. Kromě Josefa Kohouta věnuje Gerber, tentokrát jako první, samostatná hesla také Josefovi současníkovi, loutnistovi Karlu Kohoutovi (Karl (von) Kohaut) a o generaci staršímu loutnistovi, kterého zmiňuje již Walther, coby z Čech pocházejícího prvního učitele Ernsta Gottlieba Barona ve Vratislavi kolem roku 1710 pod jménem *Kohott*. (WALTHER 1732, 73).

Gerberem uvádění tři loutnisté stejného příjmení se objevují také v Dlabačových preliminárních studiích k jeho pozdějšímu slovníku, zde pouze ve zkratkovité podobě. Josef

¹ U vlastních jmen v rámci tohoto textu používáme jejich podobu zaužívanou v české literatuře, a to bez ohledu na národnostní původ dané osoby. Pokud se tato varianta jména liší od tvaru, který daná osoba sama používala, nebo při nedostatku takových pramenů, od dobově užívaného pravopisu, uvádíme tuto dobovou variantu jména v závorce vždy u první zmínky o dané osobě.

² Některé z pramenů k biografii Josefa Kohouta byly představeny již v rámci příspěvku „Les sources manuscrites pour la biographie d'un musicien au XVIIIe siècle : le cas de Joseph Kohaut“ na kolokviu Entretiens sur la musique ancienne en Sorbonne, 8e édition, Les sources manuscrites de la musique ancienne : statut, organisation, transmission (30. května – 1. června 2011). Sborník příspěvků se připravuje pro tisk.

Kohout je uveden bez samostatného hesla, jen jako dodatek za Karlem Kohoutem. (DLABACŽ 1794, 247) Na okraji zájmu zůstává Josef Kohout i v rámci Dlabáčova slovníku. (DLABACŽ 1815, 88). Je zde uveden jen jako zručný loutnista v Paříži bez připojení jediného jeho díla. Dlabáč pouze dodává, že by mohl být ze stejné rodiny jako Karel Kohout a jeho předpokládaný otec, Baronův vratislavský učitel. Dlabáčův slovník by se přitom mohl zdát jako vyčerpávající pramen informací o hudebnících tohoto příjmení. Jeho autor v něm totiž zmiňuje celých 6 hudebníků stejného jména. Kromě již Gerberem uvedených loutnistů je to zpěvák-basista z kostela sv. Štěpána na Novém městě pražském, o němž se Dlabáč dozvěděl z tištěné hudební ročenky. (*Jahrbuch* 1796, 121). Zbývající dva hudebníky pak připojil na základě informací z okruhu premonstrátského řádu.³ Právě zde se poprvé objevuje žatecký varhaník a regenschori František Ondřej Kohout.

Dlabáč stejně jako na něj navazující Fétis (FÉTIS 1866–68) a Eitner (EITNER 1956) svorně uvádějí pravděpodobné rodinné vazby mezi Josefem a Karlem Kohoutem a případně jejich otcem Baronovým učitelem loutny. Zcela jinou teorii však přináší paralelně s Eitnerem Rudolf Quoika pro první vydání německé encyklopedie *Die Musik in Geschichte und Gegenwart* (QUOIKA 1959). Teorii, která je od té doby stále přejímána do dalších prací.

Jakožto sám žatecký rodák a varhaník se Quoika hlouběji zaměřil právě na životopis Františka Ondřeje Kohouta a z matričních záznamů křtů jeho dětí usoudil, že našel pozdějšího v Paříži působícího loutnistu. 7. března 1738 (a ne 4. května jako uvádí Quoika) se totiž žateckému regenschorimu opravdu narodil syn pokřtěný Wenzeslaus Josephus Thomas Kohaut. Pečlivější vhléd do žateckých matrik však ukázal, že Quoikova identifikace byla unáhlená. Toto dítě totiž již v prosinci téhož roku zemřelo.⁴ Velká úmrtnost dětí v této době se citelně projevila na rodině žateckého regenschoriho. Z celkem třinácti dětí, které pocházely z jeho dvou manželství, jich šest zemřelo v útlém věku. Žádné další jeho dítě neneslo jméno Josef a dle našich zjištění se ani žádný z jeho přeživších potomků hudbě jako svému povolání nevěnoval.

Rodokmen Františka Ondřeje Kohouta:

Franz Andreas Kohaut (1693/94–10.12.1741)⁵ – Anna Rosalia (1694–2.6.1722)
Cecilia Anna Catharina (6.10.1716–?) (+ Antonius Adalbert Buschek, odd. 9.10.1742)
Anna Barbara Rosalia (20.8.1718–26.3.1719)
Anna Rosalia (29.12.1719?) – (+ Joannes Schmid (19.9.1713 - ?), odd. 11.8.1748)

³ Ohledně Dlabáčovy metody práce a analýzy hesel na základě zdrojových pramenů viz FUKAČ 1971. Výsledky aplikace takové analýzy na hesla týkající se migrujících hudebníků v 18. století z Dlabáčova slovníku byly předneseny na kolokviu *Entretiens sur la musique ancienne en Sorbonne*, 9e édition, (7.–9. června 2012) pod titulem „Les cornistes en voyage ? Migration des musiciens originaires de Bohême au XVIIIe siècle : sources, typologie, itinéraires.“ Akta z kolokvia se připravují pro zvláštní číslo časopisu *Jardin de musique*.

⁴ František Ondřej Kohout přišel do Žatce roku 1716, jak vyplývá ze soupisu žateckých měšťanů, jeho původ však není uveden. Viz zápis z 23. února 1716, SOkA Louny, Soupis žateckých měšťanů I B 129, s. 173. Žádné nám známé prameny nepotvrzují Quoikou navrhovaný původ v saském Mutschau a počestění příjmení „Han“ na „Kohout“, resp. „Kohaut“. Záznam o křtu a úmrtí jeho syna Wenzela Josepha Thomase viz žatecké matriky: SOA Litoměřice, Knihy pokřtěných z Žatce, 189/8 (1727–1747), s. 326 a Soupisy zemřelých měšťanů z Žatce, 189/47 (1728–1750), s. 164.

⁵ Quoika uvádí jako datum úmrtí Františka Ondřeje Kohouta 13. července 1741. V soupisu zemřelých žateckých měšťanů je však zapsán 10. prosince 1741 jako zemřelý ve věku 47 let. (viz SOA Litoměřice, 189/47, s. 170). V souhrnné matrice zemřelých z Žatce je úmrtí zapsáno 11. prosince 1741 a uveden věk 48 let. (viz SOA Litoměřice, 189/38, s. 23).

Johann Nepomucens (8.11.1721–18.6.1724)

– Barbara Elisabetha Weczerzick
(22.2.1700–?)

Oddáni po 27.8.1722

Thadäus Constantinus (29.10.1723–1.2.1724)

Franz Innocencius (12.1.1726–?)

Johanna Anna (8.5.1728–?)

Johann Nepomuceus Antonius (31.5.1730–?)

Anna Maximiliana Theodora (1.8.1732–?)

Anna Barbara (28.2.1735–18.3.1737)

Anna Josepha Juditha (28.2.1735–19.7.1735)

Wenzl Joseph Thomas (7.3.1738–12.12.1738)

Theresia Johanna Anna (19.2.1740–?)

Vyloučíme-li tedy žatecký původ Josefa Kohouta, je třeba obrátit svoji pozornost zpět k starším lexikografickým pracím, které navrhovaly jiné rodinné vazby. Nejdetailněji se Josefem Kohoutem zabýval Fétis (FÉTIS 1866–68, sv. 5, 78). I když část informací převzal od Dlabače,⁶ Fétis podstatně doplnil hesla týkající se loutníků Josefa a Karla. Kromě poprvé uvedeného křestního jména však Josef Kohout dostal množství dalších již méně pravděpodobných údajů. Fétis mu přidělil data narození a úmrtí (1736–1793) a také poměrně dobrodružný itinerář. Josef Kohout se měl narodit v Čechách, vstoupit jako trubač do jízdního regimentu a poté, co se naučil bravurně hrát na loutnu, měl dezertovat a odjet do Francie a tam také později zemřít.⁷ Je zajímavé, že tento takřka romaneskní Fétisův pohled na životní osudy Josefa Kohouta obstál i v revizi Quoikově a stále se objevuje v moderních encyklopediích. Žádné známé prameny však podobný itinerář nepotvrzují, ba naopak.

Věhlasem českých hornistů ovlivněný Fétis přesto přispěl k lepšímu poznání původu Josefa Kohouta. Jako první totiž cituje dobové prameny, potvrzující rodinné vazby mezi Josefem a ve Vídni působícím Karlem Kohoutem, od něhož sám vlastnil několik děl.⁸ Informace o tom, že by Josef a Karel byli bratři, se totiž objevuje v rozsáhlé *Correspondance littéraire* Friedricha Melchiora Grimma. Toto periodikum v dobově populární epistolární formě zpravovalo předplatitele z předních evropských dvorů o nejnovějším kulturním dění ve francouzské metropoli. V rámci recenze na nově uvedenou komickou operu Josefa Kohouta *Le Serurier* zde Grimm uvádí, že: „Tento Kohout má staršího bratra, který přijel do Francie s hrabětem Kounicem, a když hraje na loutnu, je to vznešený muž. Ten, jež nám zůstal, hraje také na

⁶ Jedná se o heslo o Franzi Andreasovi Kohoutovi a Dlabačem doplněné informace o kariéře Baronova učitele loutny.

⁷ „né en Bohême, en 1736, entra d’abord comme trompette dans un régiment de cavalerie; mais ayant acquis un talent remarquable sur le luth, il déserta et vint en France, où il fut attaché à la musique du prince de Conti.“

⁸ Ve Fétisově kolekci loutnových skladeb uložené nyní v královské knihovně v Bruselu se nacházejí pod signaturou B-Br/ Ms II 4086 Fétis 2911 opisy těchto skladeb Karla Kohouta: Složky 1, 3, 4, 5 a 8 - 5 trií pro loutnu, housle a violoncello (2x F dur, Es dur, A dur, B dur); složka 1 – pouze loutnový part z tria pro loutnu, violu a violoncello (D dur); složka 6 – pouze loutnový part z divertimenta pro loutnu, 2 housle a basso (B dur). Fétisem uváděný loutnový koncert g moll je atribuován Adamu Falkenhagenovi (cf. RISM ID no: 701000257). Pierre-François Goy si zaslouží velké poděkování za pomoc při získávání kopií pramenů loutnových skladeb Karla Kohouta.

tento nástroj, ale chladně a bez nadšení: ten nadaný je ve Vídni.⁹ (GRIMM 1829, sv. IV, 150). I když můžeme pochybovat o objektivnosti Grimmova posouzení hráčských kvalit obou loutníků, jeho zmínku o sourozeneckém vztahu obou hudebníků lze brát za směrodatnou a potvrdil ji také následný pramenný výzkum.

Tento rodák z německého Řezna do Paříže přijel roku 1749 a velmi záhy se stal pravidelným hostem předních pařížských salonů. Díky přátelství s Rousseauem byl představen Rameauovu ochránci de La Pouplinière, často také navštěvoval barona d'Holbach a úzce se stýkal i s dalšími encyklopedisty v čele s Denisem Diderotem. Právě s Diderotem a dalšími častými hosty barona d'Holbach byl v pravidelném styku i Josef Kohout, který byl mimo jiné učitelem loutny baronky a jejich dětí.

Podložit Grimmovu jistě věrohodnou informaci o rodinných vazbách obou loutníků dobovými prameny však nebylo zcela snadné. Již známé okolnosti narození ve Vídni působícího Karla Kohouta (KLÍMA 1971; FRANTZ s.d.) umožnily detailním studiem vídeňských archivů zrekonstruovat rodinu obou bratrů.¹⁰

Rodiče hudebníků pocházeli z českých zemí, jak vyplývá ze záznamu o jejich svatbě ze 17. října 1718 v matrikách chrámu sv. Štěpána ve Vídni. Otec Jakub Josef Kohout (Jacob Joseph Kohaut) měl pocházet z Prahy, matka Anna Elisabeta Faladová (Anna Elisabetha Faladin) zase z Olomouce. Celkem se jim narodilo osm dětí, z nichž se však pouze tři dožily dospělosti.¹¹ Nejprve rodina bydlela na Johannesgasse v domě, který nyní nese číslo 17, tedy na stejné ulici jako palác velkého melomana a hráče na loutnu Jana Adama z Questenbergu (Johann Adam von Questenberg). Na této adrese se narodily celkem čtyři děti, z nichž přežilo pouze nejmladší, syn pokřtěný 26. srpna 1726 jako Carolus Ignatius Augustinus.¹² Otec rodiny Jakub Josef Kohout byl v té době ve službách knížete Adama Františka ze Schwarzenbergu (Adam Franz von Schwarzenberg) jako komorní hudebník. Nejpozději na začátku roku 1728 byl však z neznámých důvodů ze služby propuštěn a přestěhoval se s celou rodinou do paláce knížat z Esterházy na Wallnesträße, kde mladého knížete Paula Antona I. vyučoval hře na loutnu.¹³ V tomto paláci se také narodily další čtyři Jakubovy děti. Vzhledem k tomu, že Esterházyovský palác spadá do jiné farnosti, je třeba hledat záznamy o křtech a úmrtích jeho obyvatel v kostele sv. Michaela. Zde je tedy zapsán křest jediné přeživší dcery jménem Maria Francisca Mariana z 21. května 1729¹⁴ a konečně také nejmladšího dítěte. 11. července 1734 byl pokřtěn nejmladší syn Jakuba Kohouta jako Procopius Pius Josephus, za kmotra mu byl

⁹ „Ce M. Kohaut a un frère aîné qui est venu en France avec M. le comte de Kaunitz, et qui est un homme sublime quand il touche le luth. Celui qui nous est resté joue aussi de cet instrument, mais froidement et sans enthousiasme : l'homme de génie est à Vienne.“ [z 1. ledna 1765] Chybný překlad této citace otiskl Eitner v rámci hesla o Karlu Kohoutovi (EITNER 1956, sv. 5, 409).

¹⁰ Ráda bych vyjádřila svůj dík dr. Vladimíru Maňasovi a Mgr. Jiřímu Dufkovi za obětavou pomoc s luštěním mnohdy těžko čitelných matričních zápisů.

¹¹ Rodokmen Jakuba Kohouta a jeho dětí jsme již uveřejnili ve studii FRANKOVÁ 2012, 174. Dostupné na <http://digilib.phil.muni.cz/handle/11222.digilib/125876> [cit. 19. 8. 2014].

¹² A-Wd, Geburts-und Taufbuch, sign. 01-64, fol 5r: „26. 8. 1726, Carolus Ignatius Augustinus, [rodiče:] Jacobus Kohaut, Cammer Musicus beyrn Fürst von Schwarzenberg. Elisabetha, uxor. [kmoťři:] Carolus Franciscus Verzall. Kays[erlicher] Tabacmanufacturbuchhalter. D. Anna Theresia Sinezin. Kriegsbuchalterey Reith Offi[zier].“

¹³ Podrobněji se kariéře Jakuba Kohouta věnujeme ve studii o hudebnících ve službách Schwarzenbergů. (FRANKOVÁ 2012, 162 a 170–172).

¹⁴ A-Wstm, Liber Baptismalis (1725–1730), fol. 502v: „21. 5. 1729, M[a]r[i]a Francisca Mariana, ex P[at]re Jacobo Gohott, et Elisabetha ejus Cons[ortin]; Lautenist in Esterhasischen [sic] Hauß, in der Wallnerstrassen; Matr: Herula Francisca de Thurn. ejus loco fuit Virgo Anna M[a]r[i]a Meckin.“

v zastoupení prvorozený syn císařského komořího a nejvyššího kancléře v Čechách hraběte Viléma Albrechta Kolowrat-Krakowského (Wilhelm Albrecht), tehdy šestnáctiletý Prokop Jan František (Prokop Johann Franz).¹⁵

Již necelé dva roky po narození posledního syna, který později používal jen své křestní jméno Joseph, zemřela jeho matka Anna Elisabeta v pouhých 34 letech. Jakub Kohout se již znovu neoženil a o své tři přeživší děti se staral z penze od Schwarzenbergů a z různých přivýdělků jako učitel hudby. I přes těžké finanční podmínky přežívala rodina ještě po několik let v paláci Esterházyů a ochrannou ruku nad nimi držel zřejmě i mladý kníže Josef Adam ze Schwarzenbergu (Joseph Adam von Schwarzenberg), v jehož paláci na Neuer Marktu Jakub Kohout 15. května 1762 v pokročilém věku 84 let zemřel. V té době však již měl jeho nejmladší syn Joseph za sebou první profesní ostruhy a po studijní cestě do severní Itálie mířil za novým uplatněním do Paříže. Jeho starší bratr Karel kromě svých hudebních aktivit vstoupil v 50. letech do služeb císařského dvora jako kancelářský zaměstnanec v odboru zahraničních věcí a záhy byl úzkým spolupracovníkem hraběte a později knížete Václava Antonína Kounice (Wenzl Anton von Kaunitz-Rietberg). Po celou svoji kariéru zůstal v rodné Vídni.

Původ Josefa Kohouta, jak vyvstává z dochovaných pramenů, umožňuje lépe pochopit nejen jeho pozdější hudební kariéru, ale také studovat na tomto příkladu trajektorie migrujících hudebníků z českých zemí v 18. století. Znovuobjevený rod loutníků Kohoutů představuje v tomto ohledu zajímavý příklad, a to nejen s ohledem na v té době již mizící hudební nástroj – loutnu. Přestože se všechny známé děti Jakuba Kohouta narodily ve Vídni, udržovala rodina styky se svými příbuznými v Čechách, v Sezemicích u Pardubic, jak vyplývá ze závěti Karla Kohouta dochované ve vídeňském Stadt-und Landesarchivu.¹⁶ Skutečnost, že první nám známé zmínky o pobytu Jakuba Kohouta ve Vídni pocházejí až z roku 1718, když mu bylo již 40 let, ukazuje, že se nejedná o jeho první zaměstnání. Nedostatek jiných pramenů tak svádí k myšlence, zda se skutečně nejednalo o onoho prvního učitele loutny Ernsta Gottlieba Barona, který měl působit kolem roku 1710 ve slezské Vratislavi. Ať už byla předešlá kariéra Jakuba Kohouta jakákoli, jeho vídeňský pobyt ukazuje na jeho hudební schopnosti a také na um získávat vhodné konexe. Všechny nám známé pracovní pozice Jakuba a jeho obou synů se vždy odehrávaly v prostředí příslušníků knížecího stavu. Mezi kmotry Jakubových dětí pak nalézáme kromě lidí s přímou vazbou na dané knížecí rody také vyšší císařské úředníky. Nejvýše postaveného kmotra pak měl jednoznačně nejmladší, Josef Kohout.

Styky s předními vídeňskými šlechtickými rody byly dobrým základem pro začínající kariéru obou Jakubových synů. Karel získal jako svého hlavního podporovatele knížete Kounice a dlouhodobě také pomáhal svému mladšímu bratrovi. Josef tak vskutku nepotřeboval vstupovat jako trubač do rakouské armády a desertovat, aby se dostal do Francie. Zázemí

¹⁵ A-Wstm, Liber Baptismalis (1734–1739), fol. 66v: „*Procopius Pius Josephus, ex P[at]re D: Jacobo Kohaut et Elisabetha ejus Cons[ortin]; Lautenist in Esterhasische Hauß; Patr: Ill[ustriss]imus D: Procopius Comes de Kollobrat, ejus loco Josephus Ziegler.*“

¹⁶ Vlastnoruční závět z 24. listopadu 1780 je uložena spolu s inventářem majetku po úmrtí a vyrovnání s dědici v A-Wsa/ 1.2.3.2.A2 – Fascikel 2 – Verlassenschaftsabhandlungen (1783-1850) 2360/1784 (Karl Kohaut, gest. 6. 8. 1784).

jeho rodiny a styky s vídeňskou aristokracií, zejména pak s knížetem Kounicem, mu pomohly v začátcích jeho kariéry a pravděpodobně stály i za jeho kladným přijetím v Paříži.¹⁷

Přestože biografie Josefa Kohouta stále obsahuje mnoho neznámého, odhalení jeho skutečného původu a rodinných vazeb umožňuje lepší pochopení jeho hudební kariéry a podchycení vlivů na jeho kompoziční styl.

Bibliografie

[-]: *Jahrbuch der Tonkunst von Wien und Prag*. 1796. Wien: Johann Ferdinand von Schönfeld.

COOK, Elisabeth – NOIRAY, Michel. Kohout, Wenzel Joseph Thomas. In *The New Grove Dictionary of Music and Musicians. Second Edition*. Stanley Sadie – John Tyrrell (eds.). New York: Grove, London: Macmillan, 2001, sv. 13, s. 739–740.

DALABCŽ, Johann Gottfried. 1794. Versuch eines Verzeichnisses der vorzüglichen Tonkünstler in oder aus Böhmen. In *Materialien zur alten und neuen Statistik von Böhmen*. J. A. RIEGGER (ed.). Sv. 12, Leipzig – Prag, s. 225–298.

DLABACŽ, Johann Gottfried. 1815. *Allgemeines historisches Künstler-Lexikon für Böhmen und zum Theil auch für Mähren und Schlesien*. Prag: Hasse.

EITNER, Robert. 1959. *Biographisch-Bibliographisches Quellen-Lexikon*. Vyd. 2. Graz: Akademische Druck- u. Verlagsanstalt.

FÉTIS, François-Joseph. 1866–1868. *Biographie universelle des musiciens et bibliographie générale de la musique*. Paris: Firmin-Didot.

FRANKOVÁ, Jana. 2012. Music at the Court of Adam Franz and Joseph Adam von Schwarzenberg: Vienna, Český Krumlov and Paris and Transitions at the End of Baroque Era. In *Musicologica Brunensia*, 2012, roč. 47, č. 1, s. 159–177.

FREEMANOVÁ, Michaela. (MGG 2003). Kohout, Wenzel Joseph Thomas. In *Die Musik in Geschichte und Gegenwart: allgemeine Enzyklopädie der Musik. Personenteil 10*. Ludwig Finscher (ed.), Vyd. 2., Kassel, Basel, London: Bärenreiter, 2003, s. 431–432.

FUKAČ, Jiří. 1971. Die Musiklexikographische Methode B. J. DLabačs und ihre kunstgeschichtlichen Hintergründe. In *Sborník prací filosofické fakulty brněnské university. Studia minora facultatis philosophicae universitatis brunensis*. H 6, 1971, s. 63–86.

GERBER, Ernst Ludwig. 1790. *Historisch-Biographisches Lexicon der Tonkünstler, welches Nachrichten von dem Leben und Werken musikalischer Schriftsteller, berühmter Componisten, Sänger, Meister auf Instrumenten, Dilettanten, Orgel- und Instrumentenmacher, enthält*. Leipzig: Johann Gottlob Immanuel Breitkopf.

¹⁷ Spletité životní osudy a profesní kariéra Josefa Kohouta přesahují rámec tohoto textu a je jim věnována připravovaná dizertační práce pod vedením doc. Jany Perutkové a prof. Raphaëlle Legrand v rámci meziuniverzitního doktorského programu na Masarykově univerzitě a na Université de Paris – Sorbonne, Paris IV.

GRIMM, Friedrich Melchior – DIDEROT, Denis. 1829. *Correspondance littéraire, philosophique et critique de Grimm et de Diderot depuis 1753 jusqu'en 1790*. Jules-Antoine Tachereau (ed.). Paris: Furne, 1829–1831, 16 sv.

KLÍMA, Josef. 1971. Karl Kohaut, der letzte wiener Lautenist. In *Oesterreichische Musikzeitschrift*, 1971, roč. 26, s. 141-144.

LA BORDE, Jean-Benjamin de. 1780. *Essai sur la musique ancienne et moderne*. Paris: Ph.-D. Pierres, 1780, 4 sv.

QUOIKA, Rudolf. 1959. Kohaut (Kohout, Kohault), Wenzel Josef Thomas. In *Die Musik in Geschichte und Gegenwart : allgemeine Enzyklopädie der Musik*. Friedrich Blume (ed.). Kassel: Bärenreiter, 1949–1986, 17 sv.; Personenteil 7, 1959, sl. 1396–1397.

WALTHER, Johann Gottfried. 1732. *Musicalisches Lexicon oder musicalische Bibliothec*. Leipzig: Wolfgang Deer.

Prameny

FRANTZ, Robert de. Zur Biographie Karl Kohauts, [strojopis, nedatováno], A-Wn/Mus.Hs.37332.

Státní okresní archiv Louny (SOkA Louny): Soupis žateckých měšťanů, I B 129.

Státní oblastní archiv Litoměřice (SOA Litoměřice): Knihy pokřtěných z Žatce, 189/8 (1727–1747).

Soupisy zemřelých měšťanů z Žatce, 189/47 (1728–1750).

St. Stephan Domarchiv, Wien (A-Wd): Geburts-und Taufbuch sign. 01-64.

Bahrleihbuch: sign. 03a-86.

Trauungsbuch, sign. 02-41.

St. Michael Pfarrarchiv, Wien (A-Wstm): Liber Baptismalis: 1725–1730, 1731–1733, 1734–1739.

Liber Defunctorum 1734–1745.

Kohaut, Karl, *A dur / Trietto / per il / Liuto Obligato / violino & / violoncello / del / Sigr. Carlo Kohaut*. Ms., s.d., B-Br/ Ms II 4086 Fétis 2911, N° 8.

Kohaut, Karl, *B dur / Trio / per il / Liuto Obligato / Violino & / Violoncello. / del / Sigr. Carlo Kohaut*. Ms., s.d., B-Br/ Ms II 4086 Fétis 2911, N° 1.

Kohaut, Karl, *Dis dur [sic] / Trietto / à / Liuto Obligato / Violino & / Violoncello / del / Sigr. Carlo Kohaut*. Ms., s.d., B-Br/ Ms II 4086 Fétis 2911, N° 3.

Kohaut, Karl, *F dur / Trietto / à / Liutto obbligato / Violino & / Violoncello / del / Sigr. Carlo Kohaut*. Ms., s.d., B-Br/ Ms II 4086 Fétis 2911, N° 4.

Kohaut, Karl, *F dur / Trietto / à / Liutto obbligato / Violino & / Violoncello / del / Sigr. Carlo Kohaut*. Ms., s.d., B-Br/ Ms II 4086 Fétis 2911, N° 5.

Kohaut, Karl, *D dur / Trio / à / Liuto Obligato / Viola & / Violoncello / del / Sigr. Carlo Kohaut. / e Vienna*. Ms., s.d., B-Br/ Ms II 4086 Fétis 2911, N° 1. (party vla a vlc chybí).

Kohaut, Karl, *B dur / Divertimento / à / Liuto Obligato / Violino.1. / Violino.2. / et / Violoncello / del / Sigr. Carlo Kohaut / è Vienna*. Ms., s.d., B-Br/ Ms II 4086 Fétis 2911, N° 6. (party vl1, vl2 a vlc chybí).